28/11/2026

Ολέθρια προσκόλληση

/ Γνώμες

- **Γράφει ο π. Δημήτριος Μπόκος**

Ξανά και ξανά ο Χριστός θίγει το πρόβλημα του πλούτου, γιατί η χρήση του (και όχι αυτός καθ’ εαυτόν) έχει καταλυτική σημασία για τη ζωή μας. Ο νεαρός που αγωνιούσε για το πώς θα εξασφαλίσει την αιώνια ζωή, άκουσε ότι η τελειότητα βρίσκεται στην πλήρη αποδέσμευση από όσα κατείχε. Αυτό του φάνηκε ιδιαιτέρως επαχθές, γιατί βρισκόταν ήδη δεσμευμένος με πολλά αγαθά. Αποτέλεσμα; Παρά τις καλές του προθέσεις, «απήλθε λυπούμενος» (Κυριακή ΙΓ΄Λουκά).

Η προσκόλληση στον πλούτο είναι το ένα από τα τρία πελώρια ερείσματα του εγωκεντρικού σύμπαντος του ανθρώπου (τα άλλα δύο είναι η φιληδονία και η φιλοδοξία).

Γύρω από τον πλούτο διαδραματίζονται τρομεροί ανταγωνισμοί, φανεροί και κρυφοί, θεμιτοί και αθέμιτοι. Το χρήμα, λένε, κυβερνάει τον κόσμο. Άνθρωποι και έθνη αναδιαμορφώνουν συνεχώς τις σχέσεις τους, συνάπτουν ή καταστρέφουν

συμμαχίες και συμφωνίες, με βάση τα υλικά τους συμφέροντα και μόνο.

Το κυνήγι του πλούτου επιφέρει ολέθριες συγκρούσεις, δημιουργεί επισφαλείς λυκοφιλίες, ανατροφοδοτεί πανταχού και αενάως τον πόλεμο. Κανένας δεν παραιτείται εύκολα από τα κεκτημένα του. Η λατρεία του πλούτου διαφθείρει συνειδήσεις, καταστρέφει ψυχές.

Ο Χριστός επισημαίνει τη φοβερή αυτή νόσο και συνταγογραφεί τα ενδεδειγμένα φάρμακα:

α) Χαλιναγώγηση της πλεονεξίας για όσους ζουν εντός του κόσμου (μέσω πρόθυμης και χωρίς τσιγκουνιά ελεημοσύνης) και

β) πλήρη αποδέσμευση από το πάθος της φιλοχρηματίας για τους μοναχούς (ακτημοσύνη).

Ο πήχυς για τη δεύτερη περίπτωση τοποθετείται ιδιαίτερα ψηλά. Ο νεανίσκος του Ευαγγελίου, έχοντας δώσει πολύ τόπο απ’ την καρδιά του στην αγάπη υλικών θησαυρών, απέτυχε να τον φτάσει. Αλλά μήπως είναι όντως απλησίαστος ο στόχος αυτός;

Όχι βέβαια! Πολλοί άλλοι τα κατάφεραν μια χαρά. Όλοι αυτοί,που αντί να προσκολληθούν στα αγαθά τους, τα απαρνήθηκαν, τα διαμοίρασαν εκούσια στους φτωχούς και έζησαν σαν τα πτηνά του ουρανού, μιμούμενοι την πτωχεία του Κυρίου τους.

Ο Θεός με τη σειρά του, βλέποντας την καθαρή τους διάθεση, τους έκανε διαχειριστές, οικονόμους των αγαθών του. Έτσι, από τα χέρια των αγίων περνούσε πολύ χρήμα, αλλά πήγαινε πάντα εκεί που χρειαζόταν. Στις χρείες των φτωχών. Οι άγιοι έφτασαν στην πλήρη αφιλοχρηματία, στον πήχυ που έβαλε ο Χριστός.

Μικρό παιδί ο άγιος Ιάκωβος Τσαλίκης, πήγαινε τακτικά σε ένα ξωκκλήσι της αγίας Παρασκευής και άναβε τα καντήλια. Του εμφανίστηκε η αγία με τη μορφή μοναχής και του είπε: «Έλα εδώ, Ιάκωβε. Ζήτησέ μου, τίχάρη θέλεις, τί χάρισμα να σου δώσω». «Να ρωτήσω τη μητέρα μου και θα σου πω», απάντησε ο μικρός Ιάκωβος και έτρεξε στη μάνα του.

Εκείνη του είπε: «Να ζητήσεις από την αγία να σου δώσει την τύχη σου». Όπως και έγινε. Τότε η αγία του λέει: «Στη ζωή σου θα δεις δόξες και τιμές πολλές και το χρυσάφι θα περνάει από τα χέρια σου (και έκανε μια κίνηση με το χέρι της η αγία για να δείξει τη μεγάλη ποσότητα), αλλά δεν θα σε αγγίζει».

«Και πράγματι», ομολογούσε ο άγιος Ιάκωβος, «αμέτρητα χρήματα πέρασαν από

τα χέρια μου, αλλά όλα πήγαν στον προορισμό τους, στους πάσχοντες, στους φτωχούς, στους έχοντες ανάγκη».
Καμμιά προσκόλληση στη λατρεία του μαμωνά!Δεν κυβερνάει το χρήμα τα πάντα.